

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 1984/23

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

העותר: דניאל גולדנברג

נגד

המשיבים: 1. שר המשפטים
2. פרקליטות המדינה (המחלקה לעניינים
בינלאומיים)

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: עו"ד סתיו סער

בשם המשיבים: עו"ד אילנית ביטאו

פסק-דין

השופט ע' גרוסקופף:

עניינה של העתירה שלפנינו בבקשת העותר, אזרח ישראלי השוהה בימים אלה באיטליה (להלן: העותר), כי נורה למשיבים, שר המשפטים ופרקליטות המדינה (להלן: המשיבים), למסור לו מידע ביחס לקיומו של צו מעצר בעניינו, וככל שצו קיים אף ביחס לכוונה לממשו.

1. מהעתירה ומצרופותיה עולה כי העותר נעצר ביום 23.6.2022 על אדמת איטליה, בשל בקשת הסגרה שהגישה רוסיה בעניינו על בסיס טענות שלפיהן הוא היה מעורב במעשה הונאה שהתרחש ברוסיה (להלן: בקשת ההסגרה). לאחר בחינת טענות העותר על ידי הרשויות האיטלקיות, הוא שוחרר ממעצר ביום 4.7.2022, ללא תנאים מגבילים. על פי דיווחי העותר, בימים אלו מתנהל הליך משפטי באיטליה ביחס לבקשת ההסגרה ובקשר להמשך שהותו שם בנסיבות שנוצרו.

2. העותר, המעוניין לטוס ארצה ולשהות בה, פנה אל המשיבים לראשונה ביום 2.1.2023, בבקשה לתאם פגישה בה יבהיר את הנסיבות בגינן יצאה בקשת ההסגרה לשיטתו, וזאת במטרה לאפשר את כניסתו לישראל בלא שייעצר. עוד בטרם נפגשו הצדדים, הבהיר העותר למשיבים כי ברצונו לקבל מידע באשר לקיומו של צו מעצר בעניינו, ובאשר לכוונה לממשו ככל שהוא קיים. חרף הבהרת המשיבים כי הם אינם מתכוונים למסור לעותר את המידע האמור, ביום 8.2.2023 נפגש העותר עם נציגי המשיבים. בעקבות הפגישה, ביום 19.2.2023 הודיעו המשיבים לעותר כי עמדתם שלפיה "לא קיימת מסגרת משפטית מוכרת במסגרתה זכאי העותר לקבל את המידע המבוקש" עומדת בעינה.

מכאן העתירה.

3. לטענת העותר, סירובם של המשיבים למסור לו את המידע המבוקש איננו סביר לאור הנסיבות החריגות המאפיינות את המקרה. העותר גורס כי בקשת ההסגרה בעניינו היא פוליטית-מלחמתית באופן מובהק, וכי המניע להגשתה על ידי רוסיה הוא היותו בעל תפקיד בכיר במפעל שלו חשיבות גדולה לתעשיית האנרגיה של אוקראינה. העותר מוסיף ומדגיש כי בעובדה זו הכירו אף משרד המשפטים האיטלקי ובית המשפט המחוזי לערעורים שבעיר מילאנו, במסגרת ההליכים המתנהלים שם ביחס לבקשת ההסגרה. לצד עניינים אלו מציינ העותר אף את העובדה ש"צו המעצר אינו חסוי עוד, בשל מימושו, בעוד הליך ההסגרה גלוי גם הוא ונדון בימים אלה באיטליה". כל אלו, כך הוא טוען, מובילים למסקנה כי "אין כל מקום למנוע ממנו תשובות קונקרטיות שלהן השלכה ישירה על אפשרותו להיכנס לישראל, בבטחה ובלא חשש ממעצר והליכים משפטיים שהינם פוליטיים ואסטרטגיים בכל מהותם" (פסקה 23 לעתירה).

4. המשיבים, מנגד, טוענים כי יש לדחות את העתירה, הן על הסף הן לגופה. דחייה על הסף מוצדקת, לשיטת המשיבים, שכן העתירה נעדרת כל נימוק משפטי ממשי המבסס את הסעד המבוקש בה. מעבר לכך, המשיבים סבורים כי אף זכותו של הפרט לעיין בחומר הנוגע אליו המצוי בידי רשויות המדינה אינה יכולה לסייע לעותר, זאת לנוכח המדיניות הנוהגת ביחס לכלל בקשת הסגרה וצו מעצר בהם הם עוסקים ובהינתן האינטרס הציבורי שבבסיס מדיניות זו. מטעם זה ומטעמים נוספים, המשיבים סבורים כי דין העתירה להידחות אף לגופה.

5. בהחלטה מיום 14.5.2023 הוריתי לעותר להודיע האם לנוכח האמור בתגובתם המקדמית של המשיבים הוא מסכים למשוך את עתירתו, ללא צו להוצאות. העותר השיב בשלילה, ומכאן פסק דין זה.

6. דין העתירה להידחות על הסף.

7. ראשית, כפי שטוענים המשיבים, העותר לא הצביע על תשתית משפטית נאותה המבססת את הסעד המבוקש בעתירתו. אומנם, ניתן למצוא בעתירה טענה כללית לחוסר סבירותה של התנהלות המשיבים בענייניו, ואולם, באזכור עילות משפטיות אין די. בענייניו, כפי שעולה מתגובתם המקדמית של המשיבים, העותר אינו מצביע על נימוק משפטי ממשי שיש בו כדי לבסס את קיומה של זכות עיון ביחס למידע המבוקש, והדבר מקים למצער פגם משמעותי בעתירה (ראו והשוו: בג"ץ 10153/16 בניני בר אמנה חברה לבנין ולפיתוח בע"מ נ' שר התשתיות הלאומיות, האנרגיה והמים, פסקה 9 (9.11.2017); בג"ץ 2769/20 אפלל נ' רשם האגודות השיתופיות, פסקה 13 (22.11.2020)).

8. מכל מקום, ובהמשך לאמור, דין העתירה להידחות לגופה בהיעדר עילה להתערבותנו בהתנהלות המשיבים. כידוע, זכותו של הפרט לעיין במידע שמחזיקה הרשות בענייניו – איננה מוחלטת, וכנגדה עומדים אינטרסים שונים, של פרטים אחרים ושל הציבור, התומכים באי-גילוי של המידע (ראו: בג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל מחוז י-ם, פ"ד סב(1) 106, פסקאות 6-7 והאסמכתאות המובאות שם (2006)). המשיבים, המופקדים על ביצוע האיזון בין האינטרסים הנוגדים בנסיבות שבבסיס העתירה, החליטו שאינטרסים ציבוריים בעלי משקל מצדיקים שלא להעביר לעותר את המידע שביקש – ולא מצאנו כל טעם המצדיק את התערבותנו בהחלטה זו.

9. המשיבים מבהירים כי החלטתם האמורה היא פועל יוצא של מדיניות כללית, לפיה מידע בדבר קיומם של צווי מעצר ובקשות הסגרה לא נמסר לגורמים חיצוניים עד להגשת עתירה שעניינה הכרזה על אדם כבר-הסגרה, בהתאם לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה; וראו גם: ע"פ 6899/17 בורקוב נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 16 (5.8.2019)). מדיניות זו, וממילא גם ההחלטה מושא העתירה דנן, רצויה ומתבקשת, בהינתן שגילוי המידע הנדון עשוי להביא מבוקשים שבעניינם עומדת בקשת הסגרה להימלט מהדין (זאת גם כאשר דבר קיומה של בקשת הסגרה בין-לאומית "התגלה" זה מכבר במדינה אחרת). תוצאה זו עומדת בסתירה לתכליותיו של

חוק ההסגרה, ובעיקר התכליות שעניינן אכיפת הדין על עבריינים נמלטים וכיבוד התחייבויותיה הבין-לאומיות של ישראל (ראו: בג"ץ 869/86 אלוני נ' שר המשפטים, פ"ד מא(2) 1, 43 (1987); בג"ץ 9420/09 פלוני נ' שר המשפטים, פסקה 18 (10.3.2010)). טענותיו של העותר, שכנזכר לעיל גם כך לא סיפק תשתית משפטית מספקת לביסוס הסעד המבוקש, אינן מקימות טעם המצדיק סטייה ממדיניות המשיבים, ועל אחת כמה וכמה אינן מציבות את התנהלות המשיבים מחוץ למתחם הסבירות, כנטען.

10. לבסוף, והרבה למעלה מן הצורך, יוער כי אף סעיפי חוק המקימים זכות של פרט לקבל מרשות מידע בענייניו אינם מסייעים לעותר בנסיבות המקרה. כך, כפי שגורסים המשיבים, סעיף 24 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 מקים זכות כאמור אך מרגע שבוצע מעצר בפועל, ולא קודם לכן; וזכות העיון הקבועה בסעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות), אינה חלה, על פני הדברים, ביחס למידע על צווי מעצר המצוי במאגרי המידע של המשטרה (סעיפים 13(ה) ו-19(ג) לחוק הגנת הפרטיות), ומכל מקום נסוגה בפני "יחסי החוץ" של המדינה (סעיף 13(ה)(3) לחוק הגנת הפרטיות) – שיקול רלוונטי בנסיבות דנן כמובהר לעיל.

11. אשר על כן, העתירה נדחית בזאת. העותר יישא בהוצאות המשיבים בסך של 5,000 ש"ח.

ניתן היום, כ"ו בסיון התשפ"ג (15.6.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט